

ԲԱՆԱՍՏԵՂԾԱԿԱՆ

ՈՒՐԵՄՆ ԴՈՒՆ ԱՍՏՈՒԱԾ ԻՄ...

Գլուխն հակած, ո՛ւր գիշեր, եղաւ ինչպէս ան յանախ,
 Իմ այդ պզտիկ բարեկամն, ո՛վ իմ Աստուած՝ մի՛ս մինակ,
 Այդպէս, ինչո՞ւ կը դողայ...:

Աչքերն անոր դարձած սառ, ինչպէս աչքերն արձանին
 Ուր պատանաւում է հոգին իր հասակովն արեւնի,
 Սիրոյ մը մէջ, մի՛ս գաղտնի...:

Բայց վաղը դուրս պիտի գայ երբ բառերով ցի՛ր ու ցա՛ն,
 Ծորումներովն իր ցաւի՝ սի՛րս մը՝ մի՛նակ, անպաշտպան,
 — Գուցէ մորէ՛ն չհասկընան... — :

Հանցնան ի՛նչպէս իր հոգին պիտի մարդիկ երբ կարդան,
 Գիծերուն դէմ, ո՞վ գիտէ, փորձել ուզեն երբ կենալ,
 Դիտեն... յետոյ հեռանան...:

Բայց Դո՛ւն էիր որ եկար իմ բարեկամ պըզտիկին.
 Ինչպէս հիմա ալ կուգաս, իբրեւ շրմու՛րն ի վերուս,
 Հոգւոյն հողէն ալ ծաղկիլ...:

Ուրեմն Դո՛ւն, Աստուած իմ, քեզմէ եկած այդ հունսին,
 Քեզի՛ դարձող այս սիրոյն, օ՛հ, մի՛ս եղիր ծոց մը ճա՛մ,
 Ու չըթողու ան մեռնի...:

1945, Երուսաղեմ

ԱՇՏԻՇԱՏ

